

Gent que quan voten s'hi retraten, i gràcies al sufragi transformen en un acte polític banal la seva congènita pobresa d'esperit.

Petits burgesos que es transmeten de generació en generació la misèria en propietat com el tresor més preuat. Qui gosaria demanar-los que esdevinguessin revolucionaris?

Perden una bugada a cada llençol.

A la major part de la gent les conviccions els cauen sempre de dalt, i els vénen amples.

Resulta còmode delegar en els altres les responsabilitats, però més encara delegar-hi les esperances.

Un dilema sinistre: les societats semblen abocades a triar entre esdevenir hostatges de la sacralització o de l'administració.

Si la propietat equival en origen a una expropiació, no hi ha dubte que la sacralització d'alguna parcel·la de la realitat constitueix —i això ho han sabut sempre els sacerdots— l'expropiació perfecta, atès que la situa més enllà de qualsevol plet.

El món completament administrat requereix com a requisit previ una interpretació irrefutable —això és, el silenci administratiu.

La burocràcia també administra els seus silencis.

Els buròcrates desesperats, que se suïciden per estricte ordre alfabètic.

Un animal que va perdre la cua, però que no cessa de fer cua.

Humildació.

Intimar és molt sovint la manera més efectiva d'intimidat.

El ressentiment és també una modalitat de consentiment.

En democràcia, una part important del comportament electoral resulta inexplicable si es prescindeix del ressentiment consubstancial a les masses.

Ojos que no ven, corazón que no siente, pero consiente.

La major part de les persones van per la vida com les serps, només aixequen el cap de terra en cas d'extrema necessitat.

Porten la cautela penjada del coll, com una àncora.

La tauromàquia com a esbravament patològic d'un poble lidiat secularment pels seus governants.

L'entusiasme hi provoca més linxaments que no la indignació.

Certes societats —l'espanyola n'és una— es dessagnen per tots els seus monuments.

Un país de mala llet i fel.

Els espanyols com a homes sense atributs, avesats des de fa segles a no significar-se.

L'home sense atributs s'engreixa com més va més, gràcies a una estricta dieta a base d'estadístiques.

Col·leccionistes de pronòstics, posseïts per la pretensió d'assegurar-se el coneixement del futur, ni que sigui al preu de caminar per la corda fluixa de la contradicció.

La condició de l'home sense atributs és essencialment predicativa, en una clara demostració que la vida en certes ocasions es decanta obertament cap a la imitació de la gramàtica.

L'homuncle aspira a un tron erigit amb majúscules.

L'*hom* és més i menys que un home: criatura apocopada, homuncle, signe del Tot castrat.

L'home sense atributs encara podia degenerar: ara abunden molt més els atributs sense home.

Empatitis o síndrome de Zelig: afecció inflamatòria de l'empatia, producte d'una sobredosi d'identificació amb els sentiments del proïsme. En la fase terminal, desemboca en una absoluta despersonalització.

L'home invisible s'oculta en la transparència.

Esperits castrats, que passen per la vida sense penis ni glòria.

L'estupidesa és el baluard inexpugnable dels esperits a fosques. Per això és tan difícil de combatre: cal sorprendre-la a l'assalt, en plena nit sens lluna.

La imperdonable propensió dels pobres a transformar les nocions elevades, que fan les delícies dels metafísics, en l'expressió de grolleres necessitats elementals.

La inconseqüència d'aquells que reivindiquen que els sigui concedit graciosament tot el necessari, sense haver gosat mai lluitar per assolir l'imprescindible.

El gregarisme és l'opi dels curts de gambals.

El pitjor no és esdevenir un rebel sense causa, sinó sense causa ni efecte.

Els pobres fan gestions, els rics gestionen.

Afirma un refrany popular: «La mà que dóna sempre està més alta que la que rep». Sens dubte, aquesta observació constitueix l'argument definitiu contra la misericòrdia com a expressió consagrada de la desigualtat social.

Els notables es complauen, molt humanament, a errar en companyia dels seus subordinats per tal de permetre's després el luxe de divinitzar-se, atorgant-los el perdó.

A diferència de les classes subalternes, els membres de les classes dominants solen exhibir una consciència insultant dels seus drets, així com una tendència inveterada a confondre'ls amb els privilegis.

El lligam entre *èpica* i *hípica* va molt més enllà de la semblança fonètica. Per a comprovar-ho, només cal parar esment a les catastròfiques repercussions que la relegació del cavall com a instrument de batalla i la seva substitució per enginys mecànics, com el tanc, han tingut en el declivi de la cavallerescà ètica aristocràtica, posant alhora de manifest la profunda simbiosi que aquesta mantenia amb la cria i ensinistrament de l'animal que li servia de pedestal. En altres mots: més enllà de la tesi històrica que explica la mort de la cavalleria a partir de la generalització de les armes de foc, no caldria desestimar pas —n'hi ha massa evidències en contra— la supervivència fins a la Primera Guerra Mundial d'un *esprit de corps* genuïnament cavalleresc, que va convertir una forma obsoleta de fer la guerra en un signe de distinció i de valor, i com a tal va ser viscut pels seus adeptes. Al capdavant, es tractava de marcar una barrera social en el

si d'uns exèrcits progressivament massificats, i la criança i la possessió del cavall, així com el domini de l'equitació, hi esdevingueren els signes més visibles de la diferència de rang entre aristòcrates i plebeus, que la mecanització va alterar de forma radical, fins al punt que l'únic que en va restar va ser la fusta que simbòlicament van continuar portant molts oficials.

Dàmocles —algú coneix un altre nom tan esmolat per a un mestre d'armes?

No hi ha cap uniforme que no sigui alhora una armadura.

A la papallona li ve gran l'armadura, i es passa la vida fent-li pessigolles a l'estómac.

L'aristocràcia anteposa sempre la genealogia a la ideologia. Nietzsche sabia el que es feia, doncs, quan va situar el seu pensament aristocràtic sota un prisma genealògic.

«Noblesa obliga», diuen, però ningú no aclareix a què. Tot plegat indueix a sospitar que la dita es refereix a una actitud genèrica de caràcter merament ostentatori, susceptible d'encarnar-se en qualsevol fotesa, sempre i quan aquesta vagi bé per a marcar distàncies amb el comú dels mortals.

No cal fer-s'hi il·lusions: un dels escassos avantatges de cursar estudis superiors és la possibilitat d'assassinar el proïsme en nom de les causes més elevades.

El dia en què els pedestals es posin dempeus, les estàtues tindran problemes d'equilibri.

Es pot discutir si la violència resulta algun cop legítima, però no hi ha dubte que esdevé molt sovint legitimadora,

atès que constitueix, tant si és vol com si no, una de les vies indefugibles per a la transformació de la realitat.

Cal resistir-s'hi per a realitzar-se, en el sentit literal d'*es-devenir real*.

Cada descoberta en l'esfera de l'esperit comporta fatalment la seva rèplica en l'esfera de la destrucció.

El luxe, en el seu grau suprem, es mesura sempre en destrucció.

Viaranys empedrats d'ulls amb les parpelles obertes, que esguarden dolorosament les soles clavetejades de les botes del caminant.

Totes les persones posseeixen —tal com assegura Hobbes— la capacitat d'assassinar el proïsme. Però no totes posseeixen la capacitat d'assassinar els mateixos proïsmes. Vet ací la gran desigualtat original.

Per al bàrbar la vida esdevé constantment una experiència adàmica.

També hi ha qui assassina per delicadesa, que no és el mateix que assassinar delicadament.

El poder s'adhereix a l'apoteosi de l'individualisme: ara fabrica en sèrie taüts personalitzats.

La cadira elèctrica és, per descomptat, la reservada al convidat.

Dilapidar: malbaratar una lapidació.

El genocidi és l'assassinat anònim per antonomàsia.